

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/268/2021
Identifikačné číslo spisu:	4113222816
Dátum vydania rozhodnutia:	12.07.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:4113222816.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1. O. A., narodeného X. M. XXXX, D., O. XXX/XX, 2. L. S. Z., narodenej XX. M. XXXX, D., O. XXX/XX, 3. O. I. Z., narodenej X. P. XXXX, D., O. XXX/XX, zastúpených advokátskou kanceláriou ADVOKÁT JUDr. PETER TIMKO spol. s r.o., Maňa, Pri parku 8, IČO: 50 528 874, proti žalovanému Spoločenstvu vlastníkov bytov a nebytových priestorov Revital, Nitra, Mostná 221, IČO: 37 856 201, zastúpenému Advokátska kancelária STOKLASA & STOKLASOVÁ s.r.o., Nitra, Farská 25, IČO: 36 856 282, o sprístupnenie dokladov, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 9C/221/2013, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 8. júla 2020 sp. zn. 25Co/44/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcom v 1. až 3. rade.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“) v poradí prvým rozsudkom zo dňa 20. marca 2018, č. k. 9C/221/2013-355 rozhodol tak, že žalovaný je povinný do troch dní od právoplatnosti rozsudku sprístupniť žalobcom v 1. až v 3. rade k nahliadnutiu na sedem dní nasledujúce doklady týkajúce sa bytového domu súpisné č. XXX na O. ulici v D., ktorý je zapísaný na LV č. XXXX pre katastrálne územie D. (ďalej len „bytový dom“): a) doklady o spôsobe čerpania fondu prevádzky, údržby a opráv bytového domu od roku 2009 do roku 2012, a to: znenie príslušných došlých faktúr, znenie príslušných vystavených faktúr, peňažné denníky a stavy pokladničnej hotovosti, výpisy zo všetkých bankových účtov, ktoré žalovaný mal zriadené od roku 2009 do roku 2012, všetky zmluvy o dielo, ktoré mal žalovaný podpísané od roku 2009 do roku 2012 na vykonanie akýchkoľvek opráv, údržby alebo rekonštrukcie spoločných častí, spoločných zariadení alebo príslušenstva bytového domu, akékoľvek iné zmluvy právneho charakteru, ktoré mal žalovaný podpísané od roku 2009 do roku 2012 s tretími osobami, buď fyzickými alebo právnickými, b) všetky doklady o vopred udelenom súhlase zhromaždenia vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu, vo všetkých jednotlivých prípadoch od roku 2009 do roku 2012, kedy predsedníčka žalovaného uskutočnila úkony hospodárenia s majetkom žalovaného nad rámec sumy 5.000 Sk (165,97 eura) s poukazom na článok X. bod 3.

zakladateľskej zmluvy, c) všetky doklady o výške odmeny, ktorú predsedníčka žalovaného alebo členovia rady žalovaného prijali za výkon funkcie od roku 2009 do roku 2012, a doklady, na ktorých zhromaždeniach (schôdzach) vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu malo dôjsť ku schváleniu tejto odmeny, s poukazom na § 7c ods. 9 písm. k) zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a na článok VI. bod 6. písm. h) zakladateľskej zmluvy, d) všetky doklady: o tom, akým spôsobom boli uplatnené a vymáhané v mene žalovaného zmluvné pokuty od roku 2009 do roku 2012 voči vlastníkom bytov a nebytových priestorov bytového domu v sadzbe 5 Sk (0,17 eura) denne za omeškanie s plnením preddavkov do fondu prevádzky, údržby a opráv, s poukazom na článok VII. bod 10. zakladateľskej zmluvy, o miere úspešnosti vymáhania týchto pokút, o prehľade vymožených pokút a o spôsobe, akým bolo naložené s výťažkom z vymáhania pokút (I. výrok). Konanie v časti o uloženie povinnosti žalovanému do troch dní od právoplatnosti rozsudku sprístupniť žalobcom v 1. až v 3. rade k nahliadnutiu na sedem dní všetky zápisnice od roku 2009 do roku 2012 zo zhromaždení (schôdzí) vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome súpisné č. XXX na O. ulici v D., ktorý je zapísaný na LV č. XXXX pre katastrálne územie D. spolu so všetkými prílohami (najmä prezenčnými listinami prítomných osôb) a správy žalovaného o svojej činnosti od roku 2009 do roku 2012, týkajúce sa bytového domu, finančného hospodárenia bytového domu, stavu spoločných častí a spoločných zariadení bytového domu, ako aj iných významných skutočností, ktoré súvisia so správou bytového domu, s poukazom na § 8 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov zastavil (II. výrok). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (III. výrok). Žalobcom v 1. až v 3. rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (IV. výrok).

2. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov a žalovaného rozsudkom zo dňa 16. januára 2019, č. k. 25Co/207/2018-409 napadnutý prvoinštančný rozsudok v zamietajúcej časti potvrdil a v ostatnej časti zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že odvolanie žalobcov proti zamietajúcej časti bolo nedôvodné, nebolo možné z neho vyvodiť, čo odvolaním namietali a považoval ho za hypotetické. Žalobný návrh posúdil odvolací súd ako neurčitý a konštatoval, že nevykonateľný by bol aj výrok rozsudku. Súdu prvej inštancie vytkol, že zo spisu nevyplýva vykonanie dokazovania na pojednávaní prečítaním alebo oboznámením listín. Zároveň uviedol, že konanie žalobcov sa javí skôr ako zneužitie výkonu práva, ktorého cieľom nie je dosiahnutie účelu a zmyslu sledovaného právnu normou, ale porušenie princípu dobrých mravov. Prvoinštančnému súdu uložil povinnosť vyzvať žalobcov na vyjadrenie, či zotrávajú na podanej žalobe, odstrániť vady konania a rozhodnutia a vo veci opätovne rozhodnúť.

3. Okresný súd Nitra následne v poradí druhým rozsudkom zo dňa 5. novembra 2019, č. k. 9C/221/2013-443, žalobu vo zvyšnej časti zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcom spoločne a nerozdielne v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcom boli sprístupnené všetky dostupné doklady žalovaného, pričom žalovaný postupoval podľa zákona a umožnil žalobcom nahliadnuť do dokladov žalovaného, ktoré mal k dispozícii a do ktorých mali žalobcovia zákonné oprávnenie nahliadnuť. Konštatoval, že právo vlastníkov podľa zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov nie je neobmedzené. Vlastníci bytov a nebytových priestorov si práve na účel kontroly volia dozorný orgán - radu, ktorý má v ich mene právomoci spočívajúce aj v kontrole účtovníctva, činnosti spoločenstva ako aj oprávnenie navrhnúť odvolanie predsedu spoločenstva. Podľa súdu prvej inštancie cieľom žalobcov nie je reálny záujem získania informácií a nimi vymedzený petit nie je dostatočne jasný a zrozumiteľný, preto bola žaloba zamietnutá.

4. Krajský súd v Nitre rozsudkom zo dňa 8. júla 2020, č. k. 25Co/44/2020- 495, rozsudok súdu prvej inštancie výrokom I. potvrdil. Výrokom II. rozsudok súdu prvej inštancie v časti náhrady trov konania zmenil tak, že žalobcovia v 1. až 3. rade, majú voči žalovanému v časti zastavenia konania nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a žalovaný má voči žalobcom v 1. až 3. rade v zamietajúcej časti konania nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznal voči žalobcom v 1. až 3. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie a na zdôraznenie jeho správnosti uviedol nasledovné:

5. Odvoláciu námietku žalobcov o nevykonaní dokazovania považoval za nedôvodnú. Konštatoval, že výpoveď p. H. ako členky rady, prítomnej pri stretnutiach, by v tomto spore už nič nové nezrejnila, pretože žalobcovia nepodpísali záznamy o nahliadnutí a potvrdila by sa ňou iba jej prítomnosť, čo však medzi stranami nebolo sporné. Za nedôvodné rovnako považoval odvolacie námietky žalobcov, že šanóny, ktoré by mali obsahovať žalobou požadované dokumenty sa nikdy nestali súčasťou súdneho spisu, ani neboli vykonané ako dôkaz. Odvolací súd poukázal na skutočnosť, že žalobcovia mali možnosť nahliadnuť do predmetných dokladov žalovaného v dňoch 18. decembra 2013, 3. marca 2014 a 4. marca 2014, ktorá skutočnosť nebola žalobcami nikdy popretá, preto súd postupoval správne, keď tento dôkaz nevykonával. Pokiaľ ide o nepodpísanie záznamov k nahliadnutiu, odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že tieto preukazujú, že žalobcom boli predložené tam uvedené doklady a skutočnosť, že žalobcovia popierajú ich pravdivosť je na ich ťarchu a v ich neprospech. Žalobcovia teda nemuseli podpísať záznamy k nahliadnutiu, avšak to, že tak neučinili nie je možné pričítať v ich prospech. Ako dôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku žalobcov, ktorou namietali záver súdu, že predžalobná výzva sa nedostala do dispozičnej sféry žalovaného. Poukázal na § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka a uzavrel, že predžalobná výzva sa považovala za doručení žalovanému v okamihu, keď sa dostala do sféry jeho pôsobenia. Žalovaný mal možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, čo mal súd preukázané z kópie vrátenia zásielky neprevzatej v odbernej lehote. V prípade posudzovania nároku na náhradu trov v časti zastavenia konania v zmysle uvedeného preto nie je možné pričítať zavinenie žalobcom.

6. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia v 1. až 3. rade (ďalej len "dovolatelia"). Dovolatelia uviedli, že rozsudok krajského súdu napádajú v celom rozsahu, t.j. vo veci samej aj v časti o trovách konania, s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP a ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Navrhli, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V dovolaní namietali záver súdov oboch inštancií o neurčitosti a nevykonateľnosti žalobného petitu. Uviedli, že požiadavku súdov na vyššiu mieru výrazovej precíznosti pokladajú za nemysliteľnú, pretože žalobcovia nepoznali a nepoznajú doslovné znenie požadovanej dokladovej dokumentácie. Výhrady súdov v tomto smere považovali za neprimerane formalistické. Podľa názoru dovolateľov bol prípad vybavený svojvoľne a zjavne absurdným spôsobom, keď súdy nekriticky uverili, že zvyšná časť dokumentácie bola žalobcom sprístupnená v byte predsedníčky žalovaného a to predložením kancelárskych šanónov. Dovolatelia ďalej poukázali na to, že opakovane navrhovali, aby sa stali súčasťou súdneho spisu tie kancelárske šanóny, o ktorých žalovaný tvrdil a naďalej tvrdí, že obsahujú žalobou požadované doklady. Žalovaný však takéto riešenie odmietal, čo podľa dovolateľov zakladá nepochybný záver, že súdy nikdy nevideli obsah týchto šanónov a tieto nikdy neboli vykonané ako dôkaz. Napriek tomu súdy založili svoje rozhodnutia na takých úvahách, ako by obsah týchto šanónov videli a dôkazne ich vykonali. Žalobcovia mali za to, že v súdnom spise niet žiadneho dôkazu o tom, že bol splnený žalobný nárok. Podľa ich názoru žalovaný len tvrdí, že doklady sprístupnil a súdy tomuto tvrdeniu uverili. Namietali tiež vierohodnosť písomných záznamov a tieto nepokladali za dôkaz. Dovolatelia ďalej tvrdili, že súdy ignorovali zásadu ústnosti civilného procesu a namiesto výsluchu svedka sa uspokojili len so súkromnou listinou. In fine poukázali na to, že od začiatku konania argumentovali tým, že ich priamo zákon označuje za majiteľov bankového účtu zriadeného žalovaným a z tohto dôvodu majú právo na ničím neredukovaný prístup k výpisom z tohto účtu, voči čomu sa žalovaný bránil námietkou ochrany osobných údajov, avšak súdy v tejto otázke odmietli zaujať postoj a vyhodnotiť, či argumentácia je správna.

7. K dovolaniu sa vyjadril žalovaný k skutkovému stavu a dovolacím argumentom žalobcov. Uviedol, že žalobcovia neuviedli žiadny konkrétny argument, z ktorého by vyplynulo, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcom uplatniť ich procesné práva. Rovnako žalobcovia nesformulovali žiadnu právnu otázku, ktorú by mal najvyšší súd vyriešiť a ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Navrhoval, aby dovolací súd dovolanie žalobcov zamietol ako nedôvodné.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§

429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

9. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolací súd nie je súdom tretej inštancie, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (por. 9Cdo/72/2020, 9Cdo/260/2021), nie strany sporu.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní (§ 440 CSP). Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c) CSP).

12. Dovolatelia prípustnosť svojho dovolania vyvodzujú z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolací súd sa v prvom rade venoval namietanej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

13. Dovolanie primárne spočívalo na opakovaní odvolacej argumentácie žalobcov, vlastnom hodnotení dôkazov a z nich vyplývajúceho skutkového stavu, polemike s právnymi závermi tak odvolacieho ako aj prvoinštančného súdu, spochybňovaním správnosti ich rozhodnutí, resp. kritikou prístupu súdov k právnemu posudzovaniu veci. Žalobcovia v dovolaní namietajú nedostatky spočívajúce v nevykonaní dôkazu pripojením kancelárskych šanónov k súdnemu spisu, v hodnotení dôkazov, taktiež arbitrárnosť záverov súdov, prečo tomu - ktorému dôkazu uverili a súčasne aj nevysporiadanie sa s argumentáciou žalobcov. Dovolaciemu súdu ponúkli vlastné hodnotenie dôkazov a z nich vyplývajúci skutkový stav. Dovolatelia nesúhlasia s vysloveným právnym názorom súdov a nestotožňujú sa s odôvodnením rozsudkov súdov nižších inštancií.

14. K vzneseným námietkam dovolací súd vo všeobecnosti poznamenáva, že podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (por. 9Cdo/224/2021, 9Cdo/213/2021). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

15. Pokiaľ ide o arbitrárnosť, táto môže mať v rozhodnutiach rôznu podobu. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o arbitrárne rozhodnutie ide najmä vtedy, ak je svojvoľné. Môže tiež ísť o extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním alebo môže ísť o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Arbitrárnosť môže tiež

spočívať v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplyvajú prijaté skutkové závery. Arbitrárnosť teda znamená interpretačný excés. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. Arbitrárne rozhodnutie predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces (I. ÚS 115/2020).

16. Vo vzťahu k námietke dovolateľov ohľadom arbitrárnosti, ktorej sa súdy mali dopustiť tým, že uverili tvrdeniu žalovaného o predložení zvyšnej časti dokladov v dňoch 18. decembra 2013, 3. marca 2014 a 4. marca 2014 a tým, že založili svoje rozhodnutia na obsahu kancelárskych šanónov, pričom tieto nikdy neboli vykonané ako dôkaz, dovolací súd uvádza, že rozhodnutia nemožno hodnotiť ako arbitrárne. V prvom rade je potrebné uviesť, že interpretácia rozhodnutí súdov, tak ako ju prezentujú dovolatelia je nesprávna. Z rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu vyplýva, že žaloba žalobcov bola zamietnutá z dôvodu, že súd mal z obsahu záznamov o nahliadnutí za preukázané splnenie povinnosti predložiť dovolateľmi požadované doklady a to v dňoch 18. decembra 2013, 3. marca 2014 a 4. marca 2014 pri nahliadnutí u predsedníčky žalovaného (bod 14. rozsudku odvolacieho súdu). Súd teda nezaložil svoje rozhodnutie na tvrdení žalovaných, že zvyšná časť dokumentácie bola žalobcom predložená, ale na fakte, že žalobcami požadované šanóny im boli skutočne predložené v dňoch 18. decembra 2013, 3. marca 2014 a 4. marca 2014 a teda mali možnosť sa s týmito oboznámiť a nahliadnuť do nich, čo žalobcovia nikdy nepopreli. Žalobcovia v konaní opakovane tvrdili, že im neboli predložené všetky nimi požadované dokumenty, naproti čomu žalovaný tvrdil, že žalobcom poskytol všetky dokumenty, ktoré mal k dispozícii. Dovolací súd zhodne so súdmi nižších inštancií konštatuje, že pokiaľ žalobcovia trvali na tom, že im neboli predložené všetky požadované dokumenty, bolo ich povinnosťou uviesť, ktoré konkrétne dokumenty im neboli poskytnuté. Skutočnosť, že žalobcovia sa s názorom súdov nižších inštancií nestotožnili, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré v sebe po obsahovej stránke zahŕňa aj rozhodnutie súdu prvej inštancie preto nie je možné hodnotiť ako svojvoľné.

17. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, in concreto v bode 14., dostatočne jasne vysvetlil, prečo šanóny, ktoré mali obsahovať žalobou požadované dokumenty neboli vykonané ako dôkaz, keď odvolací súd konštatoval, že „žalobcovia mali možnosť nahliadnuť do predmetných dokladov žalovaného v dňoch 18. decembra 2013, 3. marca 2014 a 4. marca 2014 a to podľa prechádzajúcej dohody strán sporu a ich právnych zástupcov. Uvedená skutočnosť nebola žalobcami nikdy popretá, preto súd správne postupoval, keď tento dôkaz nevykonával. Rovnako v tejto súvislosti je potrebné uviesť, že žalobcovia nepodpisali záznamy k nahliadnutiu. Odvolací súd sa aj v tomto prípade stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že záznamy z nahliadnutia do dokladov žalovaného preukazujú, že žalobcom boli predložené tam uvedené doklady a skutočnosť, že žalobcovia popierajú ich pravdivosť je na ich ťarchu a v ich neprospech. Preto tvrdenie žalobcov, že nemuseli podpísať záznamy k nahliadnutiu, je síce pravdivá a túto povinnosť voči žalovanému nemali, avšak tým, že tak neučinili, nie je možné pričítať v ich prospech.“. Dovolací súd aj v tomto prípade konštatuje, že súdy nezaložili rozhodnutie na úvahe, čo je alebo nie je obsahom šanónov, ktoré neboli vykonané ako dôkaz, tak ako to tvrdia dovolatelia, ale na skutočnosti, že tieto šanóny boli žalobcom opakovane predložené. Ani v tomto prípade neobstoí preto tvrdenie žalobcov, že ide o súdnu svojvoľu.

18. Pokiaľ žalobcovia ďalej namietali vykonané dokazovanie, tvrdiac, že v spise sa nenachádza objektívny dôkaz o tom, že bol splnený žalobný nárok a písomné záznamy nemožno považovať za dôkaz, dovolací súd uvádza, že v rámci dovolacieho konania nemôže formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmavať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 CSP a contrario). Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle,

ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom prípade nezistil.

19. K žalobcami opakovanému argumentu ohľadom zamietnutia návrhu na vykonanie dokazovania výsluchom p. Takáčovej, dovolací súd na okraj uvádza, že súd prvej inštancie v bode 24. odôvodnenia rozsudku objasnil, prečo nepovažoval za potrebné vykonať navrhnutý dôkaz a odvolací súd správnosť jeho záverov v bode 13. odôvodnenia rozsudku potvrdil. Ako vyplýva z judikatúry najvyššieho súdu, procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo a z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno odôvodniť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ktorú má navrhnutý dôkaz overiť alebo vyvrátiť, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania. Ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím argumentom je nadbytočnosť dôkazu, t.j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené (4Cdo/100/2018, 5Cdo/122/2019, 5Cdo/202/2018, 7Cdo/205/2019). V intenciách vyššie uvedeného postupovali súdy nižších inštancií, keď návrh na vykonanie dokazovania zamietli s odôvodnením, že výpoveď svedkyne by už nič nové neozrejmila, pretože žalobcovia nepodpísali záznamy o nahliadnutí a potvrdila by sa ňou iba jej prítomnosť, čo však medzi stranami nebolo sporné.

20. Dovolatelia ďalej namietali pasivitu súdov v otázke práva žalobcov na prístup k výpisom z účtu žalovaného. Dovolací súd poukazuje na bod 26. rozsudku prvoinštančného súdu, kde súd uviedol, že mal za preukázané, že žalobcom bolo umožnené nahliadnuť do dokladov žalovaného, obsahom ktorých boli okrem iného kniha bank. účtu a pohyby na účtoch. Keďže súd mal aj v tejto časti splnenie žalobného návrhu preukázané, nezaoberal sa ďalej argumentáciou žalobcov. Dovolací súd považuje za potrebné v tejto súvislosti poznamenať, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

21. K zvyšným v dovolaní prezentovaným námietkam žalobcov, najvyšší súd uvádza, že sa týmito nezaoberal, pretože ich obsahom bol len nesúhlas žalobcov s rozhodnutiami súdov nižších inštancií. Je potrebné pripomenúť, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010). Dovolací súd uzatvára, že nezistil taký nesprávny procesný postup súdov nižšej inštancie, ktorým by boli žalobcovia ukrátení na svojich procesných právach v priebehu základného konania.

22. Dovolatelia v dovolaní uviedli, že napádajú odvolací rozsudok aj v časti o trovách konania, avšak vo vzťahu k trovám konania žiadnu dovoláciu argumentáciu neuviedli, preto sa dovolací súd týmto nezaoberal.

23. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pre procesnú situáciu, v ktorej § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo

na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

24. V prejednávanej veci žalobcov, zastúpených kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom), opierajúcich svoje dovolanie o § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd uvádza, že okrem formálneho označenia ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalobcovia v podanom dovolaní neformulovali právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Dovolateľ v rámci podaného dovolania iba skonštatoval, že podľa žalobcom dostupných informácií v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zatiaľ nebolo publikované rozhodnutie skutkovo a právne riešiacie tú istú otázku, ktorá bola posudzovaná v odvolacom konaní a v prvoinštančnom konaní. Dovolací súd ani pri vynaložení zvýšeného úsilia (§ 124 ods. 1 CSP) nedokázal z podaného dovolania abstrahovať právnu otázku, ktorú dovolatelia namietali a ktorá nemala byť dovolacím súdom vyriešená a od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolací súd preto dospel k záveru, že predmetné odôvodnenie dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci obsahovo nezodpovedá požiadavkám pre vymedzenie odvolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 432 ods. 2 CSP.

25. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie žalobcov odmietol podľa § 447 písm. c), resp. f) CSP.

26. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách odvolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.